

MÓRICZ JÁNOS KUTATÁSAI

avagy „*nincs titok, ami napfényre ne jőne...*”

„...Dél-Amerikában végzett ásatásoknál emberi csontvázakat, csiszolt kőszerszámokat találtak olyan őslényekkel együtt, amelyek már több mint 40 000 éve kihaltak...

Móricz többször követelte, hogy Spanyolország tegye nyilvánossá azokat a magyar őstörténeti kutatási adatokat, amelyeket a legtitkosabb levéltáraiban őriz, mert a *nem közlés, a tétlen hallgatás* a történelem meghamisításának tényét erősíti meg...”

H. Györgyné (1977)

Móricz János kutatásainak ismertetése, összefoglalása

A Harvard Egyetemnek a Peapody Museum jelentette, hogy a Puebla-ba (Mexikó) kiküldött kutatócsoportjuk, az ott lefolytatott ásatások leletanyagából megállapította, hogy az amerikai ember nem 12-15 000 éve jelent meg Amerikában, hanem több mint negyvenezer éve. Az ásatásoknál emberi csontvázakat, csiszolt kőszerszámokat találtak olyan őslényekkel együtt, amelyek már több mint 40 000 éve kihaltak. Az USA hírügynökségei a hírt világgá röptették. Móricz János, magyar testvérünk, akkoriban Ecuadorban, Peruban és az Amazonas vidékén, olyan indián törzseket talált, amelyek tagjaival magyarul(!) tudott beszélgetni. Legendáinkban sok ezer éves múltjuknak és a tőlük kirajzolt más népekkel való rokoni kapcsolatainknak tudata él. Móricz felfedezéseit senki nem tudta cáfolni, ellenben a spanyolok részéről, politikai és gazdasági okokból súlyos támadásoknak volt kitéve. Felfedezései igen nagy horderejűek. Annyi bizonyos, hogy a sok évezredes sötétségbe burkolt őstörténetből, a magyarság ősi múltja fényesen fog felragyogni, a világ összes népe előtt. Az 1900-as évek elején a tankönyvekből, napi sajtóból, szakkönyvekből köztudomású volt, hogy az Amazonas őserdeiben olyan fehér indián törzsek élnek, amelyeket még alig tudtak megközelíteni, így ez a vidék sok meglepetéssel kecsegtette a kutatókat. Íme itt a meglepetések egy szelete.

Az 1920-as években több híradás is érkezett, hogy a Dél-és Közép-Amerikában dolgozó magyar mérnökök és munkások, **a helyi indián munkásokkal magyarul beszélgetnek.**

A II. világháború után az itt letelepedett magyar emigránsok egy része ezt komolyan véve, alaposabban utánajárt a dolognak. Ezek egyike volt Móricz János, aki a 60-as években Ecuadorban kezdett kutatni. **Itt három indián törzs, a Cahari, a Mochica és a Puruha tagjaival magyarul beszélt.** Ezen felbuzdulva régészeti és levéltári kutatásokat végzett, s többek között 10 ezernél is több magyar azonos térképészeti és családnevet gyűjtött össze. Kutatásai eredményeként az egyik argentin egyetem történelmi tanácsosnak nevezte ki. Elsősorban Ecuadorban kutatott, aminek a fővárosa Quito. A város a nevét a régi Quito birodalomról kapta. Ez eredetileg Kitus-nak hangzott. (Kit=Két, Us=Ős, tehát a Két Ős Birodalma). Itt a Kitus birodalomban, a Csendes-óceán partján, az ötezer méternél is magasabb

Kordillerák (Andok) hegyei között, az Amazonas medencéjéhez tartozó, őserdőkkel borított lapályok titokzatos és mesebeli tájain laknak azok az indián törzsek, amelyek közül néhányan ma is beszélnek ősmagyar nyelvünket. **Móricz kutatása alapján quitói Institutio de Antropologia y Geografia megállapította, hogy a spanyol önkény által kiirtott ősnyelv a magyar volt. Ennek nyomai világosan mutatkoznak a családi és földrajzi nevekben, jóllehet a spanyolok erőszakos nyelvcsereét hajtottak végre.**

A még magyarul beszélő törzsek - köztük a Cayapak, a Salasaca (Zala-szaka, több ősi forrás a szkítákat, szaka-ként nevezi meg. A szerk.) - pl. ezeket a szavakat használják: apa=apa, aya=anya, nap=nap, vin=vén, kit=két, us=ős, cu=kő, pi, bi=víz, fuel=folyó, pille=pille, lepke és

még sorolhatnánk. Mutatóba néhány, magyarral megegyező név: Tanay, Damma, Taday, Mór, Momay, Mansy, Pil, Béla, Uray, Zillahi stb. **Zuay tartomány egyik ősrégi helysége: Pest.** A régi Kitus birodalom területén halomsírok (kurgánok) találhatóak, bennük trepanált (lékelt) koponyák.

A régészeti leletek között fokosokat találunk, és a magyar koronázási jogar és országalma hasonmását. Móricz szerint is: ez a kettős keresztet hordozó aranyalma, tulajdonképpen a földgolyót jelképezi.

Dél-Amerikában, de főleg Ecuadorban nagy lelkesedéssel fogadták e felfedezéseket. Valósággal ünnepezték, mivel a lakosságban, a spanyol hódítók erőszakos uralma sem tudta teljesen kiirtani a régi múlt emlékeit. A hivatalos körök leellenőrizték Móricz nyelvészeti és régészeti adatait, s azokat megbízhatónak találták. Elhatározták, hogy ebből egy hatalmas nemzetközi „ügyet” csinálnak, *sürges az amerikai földrész történelmének reverzióját.* A tervek szerint az ENSZ-hez akartak fordulni.

A további kutatások során, Móricz, az ecuadori ősréngetegben, az ottani indiánok segítségével felfedezett egy hatalmas barlangrendszert. A barlangok egyikében valóságos múzeumra bukkant. Aranylemezekre vésett, rovásos könyvtárat, szobrokat, kulturális emlékeket talált itt. Ezt a barlangot, Táltosok Barlangjának nevezte el. Szerinte az őslakók ide hordták össze, mintegy óvóhelyre, a spanyol hódítók által veszélyeztetett kincseket. Móricz állítja, hogy az Andok hegység keresztül-kasul át van szöve barlangokkal és járatokkal. Ezeken közlekedhettek az őslakosok. Az argentin elnök és az ecuadori vezérkar meg akarta őt bízni egy kutató expedíció vezetésével, anyagi, technikai eszközöket ajánlva neki. Ez azonban csak terv maradt. Időközben a *nagy befolyású mormon egyház vezetői is bekapcsolódtak az ügybe.* Ez az egyház roppant vagyonnal rendelkezik, aktív terjeszkedési programmal lép fel az amerikai államokban. Az egyház vezetői elmondták, hogy minden olyan kutatást támogatnak, amely az emberiség és a vallás eredetének tisztázását segíti elő. *„Önzetlen” támogatást helyeztek kilátásba, csak azt kérték, hogy az aranylemezek tartalmát ők fejthessék meg.*

Ezután **1967. szeptember 7-én**, Móricz János egy nagy sajtókonferencián, a lapok, rádió és televízió riportereinek ismertette eredményeit. A több órán át tartó konferencia rendkívül lelkes hangulatú volt. Úgy látszott, hogy egy világraszóló szenzáció indul útjára, de ehelyett néma csend és mellőzés követte a konferenciát. Egyetlen hír sem jelent meg róla. Ellenben a mormon egyház főemberei továbbra sem hagyták békén Móriczot, folyamatosan unszolva, hogy árulja el nekik a barlang helyét. Az agresszív viselkedésből kiderült, hogy nem egy hívő egyházzal van szó, hanem egy világhatalomra törő szervezet áll mögöttük. Kincskeresés és egyéb célok ösztönzik őket. Móricz ekkor elhatározta, hogy a barlang titkát nem adja ki. Meggyőződött arról, hogy a barlangok feltárásának még nem jött el ideje, ezért előbb az amerikai földrészre került magyar nyelvű törzsek odaérkezésének rejtélyét akarta feltárni, illetve a tényt gyakorlati módszerrel bizonyítani.

1970. május 28-án az ecuadori óceánpartról vízre szállt, a Móricz elképzelései szerint készült, balsafa tutaj, rajta négy fiatalember. Móricz a partról rádió adó-vevővel irányította őket. A tutaj 159 nap múlva október 4-én megérkezett Ausztráliába, Sydneytől nem messze. Itt bevontatták a nagy szenzációt keltő világjáró balsafa tutajt (lásd: Magyar Ifjúság 1970. 50. szám). Móricz feltételezése az, hogy a magyar nyelvű törzsek nyugatról érkeztek, vízi úton Dél-Amerikába. Ezt bizonyítják különben a csendes-óceáni és kelet-ázsiai földrajzi nevek is. Vámos Tóth Bátor, Hawaii-n élő emigrált földrajzszakos tanár a Hawaii-szigeteken 50 magyaros földrajzi nevet írt össze. A szigetvilágban pedig olyan neveket talált, mint pl. a Balaton menti Aliga, Kiliti, Lelle stb. **Térképekkel igazolta, hogy Indonéziában minden negyedik, az Indus völgyében pedig minden harmadik földrajzi név magyar.**

Az amerikai őslakosság hovatartozósága, ill. bevándorlása kérdésében fontos adatokat szolgáltatnak az ún. Kland-tekercek. 1967-ben **Mexico City térségében húsz méter vastag lávataró alatt, kőládában lévő sértetlen írott tekerceket talált egy USA támogatást élvező régészecsoport.** A **C14-es vizsgálat 21 000 évben állapította meg a tekercek korát.** Azóta megfejtették ezeket, s kiderült, hogy azok a sok ezer évvel ezelőtt elsüllyedt MU történetét, műveltségét, viszonyait írják le. Az egyik munkatárs, Tony Earl, megírta az ásatások lefolyását és eredményeit a „Mu Revealed” c. könyvében. A nagy érdeklődést kiváltó mű, ma már valószínűleg nem kapható.

1. Az első hírek

1965. szeptember 12-én Ecuador legnagyobb lapja, a quitói „El Comercio” első oldalán hozott rendkívüli beszámolót Móricz Jánosnak Ecuador területén végzett kutatásairól. Ebből a terjedelmes cikkből értesülünk első ízben arról, hogy a spanyol hódoltságot megelőző időben az ott élő törzsek közül a Puruha-Canari és a perui Puruha- Mochica törzsek nyelve ó-magyar nyelv volt. Móricz J. Jijon y Caamano „El Ecuador Interadino y Occidental” című műve alapján végzett nyelvészeti összehasonlító munkája adta ezt az első rendkívüli eredményt.

1965. október 25-én a „Frankfurter Allgemeine Zeitung” közli Buenos-Airesi munkatársának beszélgetését Móricz J. Jijon y Caamanoval, amelyben megjegyzi, hogy ez a felfedezés forradalmasítani fogja az összes eddigi őstörténeti tételeket.

1965. december 17-én Móricz J. Jijon y Caamano Limában (Peru) kijelentette a nemzetközi sajtó képviselői előtt, hogy egy magyar paraszt jobb nyelvészeti munkát végezhetett volna, mint az a sok nemzetközi tekintély, aki az amerikai ősnyelveket felkutatta és osztályozta, mert a Cayapas törzs nyelve,

amelyet a Chibcha nyelvek közé soroltak, éppen olyan magyar nyelv, mint a Puruha, Canari és a perui Puruha-Mochica nyelv, amely a Mochica nyelvcsoporthoz lett besorolva. Ezt a hírt az United Press hírszolgálati iroda rööpítette fel és számtalan lap közölte.

1966. július 23-án a guyaquili „El Telegrafe” vezércikket írt, melyben leszögezi, hogy Móricz J. Jijon y Caamano kutatásai kimutatták, hogy az ecuadori nép Európába szakadt testvérei a magyarok. Ezért - bár az ecuadori futballcsapat nem jutott Londonig a világbajnokságon - mégis képviselve van magyar testvéreinek kitűnő csapata által. Az Európába szakadt magyar testvéreink azok, akik mint annyszor, most is meg fogják mutatni, hogy milyen hősi küzdelemre képesek a mi hajdani őspuhuráink, éppen ezért „elutasítjuk a kéretlen brazil képviselőt, mert minket a legtisztább és legősibb testvéreink képviselnek a londoni világbajnokságon: a magyarok” - írja a lap.

1966. augusztus 7-én az „El Telegrafe” teljes oldalt szentel Móricz J. Jijon y Caamano felfedezéseinek. Ebből a rendkívüli interjúból arról értesülhettünk, hogy a Kara törzs, amely a róla elnevezett Kara-öbölbe (Bahia de Caracuez) a VIII. század vége felé érkezett, azonos a magyar, Királyi Székita Kara törzsszel, amely Indián keresztül vándorolva, majd hajózva visszatért az őshazába, a jelenlegi Ecuadorba. Kiderült a cikk folyamán az is, hogy az ecuadori őskutatás, mely a Kara törzs érkezésével, Juan de Valesco óta nagyon sokat foglalkozott, igazoltnak látja ennek a kitűnő jezsuita történésznek, a Quitói Királyságról írott könyvét, amelyben többek között azt írja, hogy az „ó” hangot a hajdani királyság területén csak a Kara törzs megérkezése hozta magával, mert előtte e hang helyett az „u” hangot használták. Ezért Juan de Valesco azt ajánlja, hogy be kell utazni az egész világot és megkeresni azt a népet, amelynél az „ó” helyett még mindig az „u”-t használják, mert azok a Quitói Királyság lakóinak testvérei. (Juan de Valesco /1727-1792/: Historia del reino de Quito-Ecuador. 1946)

A spanyolok megérkezésekor a Kara-öböl közelében lévő Mánta városkának a neve Jokay volt és csak a spanyolok változtatták Mántára. Ugyancsak itt tisztázza Móricz J. Jijon y Caamano, hogy az első quitói zsinat, *Fray Louis Lopez de Solis püspök* elnöklete alatt 1593-ban, olyan határozatokat hozott, hogy a katekizmust és a gyónási imákat le kell fordítani a püspökség területén élő népek nyelveire, mert ezek nem használják sem az Aymara nyelvet, sem az inkák általános nyelvét, a Kechuát. A megfelelő fordításokat a spanyol papok elvégezték, de azokon a nyelveken, azaz tájszólásokon sohasem tanították a keresztény tanokat, mert azok a nyelvek, azaz tájszólások mind magyarok voltak.

Miután erről a Spanyol Korona értesült, megindult a legkegyetlenebb nyelvcsere végrehajtása. Don Pedro de la Gasca spanyol hódítót a spanyol udvar megbízta, hogy részletesen számoljon be, a Habsburg uralkodónak, arról a népről és nyelvről, amelyet a spanyolok itt találtak. Ezt ő meg is tette, így tehát mind a spanyolok, mind az osztrák Ferdinánd császár tökéletesen tisztában voltak azzal, hogy nem egy új földrészt, hanem a magyarság őshazáját találta meg Kolumbusz.

2. Megjelennek a hamisítók

Amikor Móricz János, 1966-ban, hogy kutatásait folytassa, visszatért Ecuadorba, arról értesült, hogy időközben a románok, akik tudomást szereztek a magyar-ecuadori rokonság felfedezéséről, több ecuadori tudóst és újságírókat meghívtak Erdélybe, ahol hosszú hónapokon át nyaraltatták őket, persze minden költségüket megtérítve, átvállalva. Hogy miért kellett a románoknak meghívni az ecuadori Akadémia tagjait, akkor vált világossá, amikor az egyik tudós cikkében, amelyet Erdélyből küldött - és az El Telegrafe leközölt - jelezte, hogy az erdélyi nép szokásai, népviselete stb. azonosak az ecuadori népevel, vagyis itt nyilvánvaló rokonságról van szó: a román és az ecuadori nép rokonságáról.

Bár Móricznak sikerült ezt az újabb román hazugságot semlegesítenie, mégis figyelmeztető, hogy míg a magyarság fel sem ocsúdott az első meglepetéséből, a románok már javában dolgoztak az újabb történelemhamisításon.

3. Ébredj, magyar nép!

1966. augusztus 19-én az El Telegrafe közölte Jorge E. Blinkorn megrázó cikkét, amely „Hamupipóke az őstörténetben” címmel jelent meg. E cikkben a szerző megírja, **hogy magukat civilizálnak nevező emberek kezei által lett a hajdani ragyogó őskultúra tönkretéve, kirabolva.** Ahol hajdan a magas kultúrájú nép várai és kegyhelyei ragyogtak a Nap első sugarának fényében, ott ma üszök és rom mered ránk, mint örök vádja az időnek, amely letörölhetetlenül mutatja az ide berontó vad spanyol hordáknak, mint ennek a barbárságnak a vaktetteit. Legyen vége a sötét kornak - folytatja - és akiből a „tudósok” a történelem Hamupipókéjét csinálták, az a világtörténelem legnagyobb kultúrahordozó népe volt és fenye beragyogta a az egész világot. Cikkét azzal fejezi be: ***Ébredj, szép alvó! Te nem vagy Hamupipóke! Ébredj és mutasd meg magad a népek előtt olyannak, amilyen valójában vagy: ragyogó tündér, kinek fénye ősidők óta beragyogta a világot kultúrájával! Ébredj, Ecuador történelme! Ébredj magyar nép!***

1966. augusztus 26-án a quitói El Comercio közli Móricz kutatásainak újabb eredményeit. Ebből a cikkből tudjuk meg, hogy a jelenlegi Ecuador területén a világ legmagasabb tűzhányója létezett, amelynek a neve Capac-Urcu volt és az őslakosság a Hegyek Atyjának nevezte, ami jelentésben is megfelel az APA-ÚR-Kő-nek. A spanyolok változtatták meg a nevét El Nevada del Altal-ra, ugyanúgy, mint sok más ősi magyar nevének az országnak.

Ugyanitt adja meg Móricz Quito és Guayaquil neveinek jelentését. Quito régi formája KIT-US. Így hívták a legrégebbi őskorba visszanyúló királyságot is. KIT-US Két ős-t jelent (Szerintem pedig a Szkíta nevet a görög „sz” előtag nélkül. Azonban az is lehetséges, hogy a jelentés „kettős”, ebben az esetben arra gondolhatunk, hogy a katonai és a szellemi királyság egyesített megjelenéséről van szó. - Aranyi), azaz Quito városa még ma is híven őrzi a magyarság KÉT-ŐS atyjának, Góg és Magógnak (Nimród) emlékét. Eredetileg nem Guayaquil, hanem Uaya volt a jelenlegi nagy kikötőváros neve. Az „U” „Ó”-t jelent, azaz régít, míg az „AYA” = Anya. Ugyanezen jelentéssel bírnak ezek a szavak egyébként több olyan törzsnél, amelyek megtartották régi magyar nyelvüket és ma is a hajdani KÉT-ŐS királyság területén élnek, Ecuadorban.

Ebben a cikkben Móricz felszólítja az angolszász kutatókat, hogy mint a tiszta tudomány pártatlan művelői, jól tennék, ha tisztáznák, hogy miként került a nyelvükbe és mely nép közvetítésével a KING szó, amellyel mindenkor uralkodójukat nevezik. Ez a szó ugyanis ősidők óta létezik Amerikában ugyanazzal a fogalommal, ahol mindenkor KINGA-ként ejtették és csak a spanyolok erőszakos fordítása eredményezte az INKA vagy INGA szavakat. Ennek a cikknek óriási visszhangja volt mind a tudományos körökben, mind a nép között.

1966. szeptember 12-én a quitói El Comercio rendkívüli interjú közölt. Móricz ebben a Csaba legendát írja le és megemlékezik arról, hogy CHABU vagy CSABA visszatért Nagy-Szkítiába: Amerikába. Rámutat arra, hogy Csabát Chan-Chan-ban, Észak-Peru híres városában temették el, ahol aggkorában halt meg. Egyben tisztázza, hogy a magyar mitológiában ismert „Kán Opoz híres hajós”, azonos Thor Heyerdahl által Kon-Tiki-nek nevezett mitológiai személlyel, akit a magyar mese és mondavilág még azokból az időkől őrzött meg, amikor a magyarság Kán Opoz vezetésével jajóra szállva áthajózott az Óperenciás tengeren (Csendes-óceán), hogy mint „az utolsó, akik Szkítiából jöttek”, megérkezzenek a Kárpát-medencébe.

Ez a cikk olyan nagy hatást váltott ki, hogy még aznap délután egy franciskánus szerzetes felkereste Móriczot és közölte vele, hogy délben a rendfőnök felhívta a szerzeteseket, hogy erről a cikkről, valamint Móricz felfedezéseiről ne beszéljenek, mert mindez sérti a spanyolok ecuadori érdekeit. Később kiderült, hogy más rendeknél is hasonló tilalom hangzott el. Az említett szerzetes a legnagyobb felháborodásának adott kifejezést, mert így meggátolják őket abban, hogy az őskutatásból kivehessék a részüket. A szerzetes őslakos volt!

4. Rövid hírek

1966-ban az ecuadori Akadémia, mely több történést bízott meg Ecuador történetének megírásával, a megbízást felfüggesztette, miután meggyőződött Móricz állításainak helyességéről. A történész csoportból kitűnt Guillermo Segarra, aki már magyarul is tanult és rendkívüli odaadással végezte az őshaza kutatását. Vele történt meg, hogy amikor még nem volt magyar szótára, felkereste Móriczot, hogy tisztázza vele az AZUNY tartományban sűrűn előforduló BALIN és BALHUG neveket, vajon az ősmagyar nevek közé kell-e sorolni ezeket. Móricz nagy örömmel közölte vele, hogy ezek a BÁLINT és a BALOGH családnevek megfelelői.

Az Instituto de Antropologia y Geografia del Ecuador (Ecuadori Antropológiai és Földrajzi Intézet) ugyancsak arra a megállapításra jutott, hogy a spanyolok önkénye által kiirtott ősnyelv a magyar volt. Az intézet szaklapját, amely a „Llacta” néven jelenik meg, azért nevezték el így, mert a szó az ősnyelven „lakhelyet” jelent, tehát az újságot mai nyelvünkön „LAKTA”-nak nevezhetnénk. Cuenca városa, amely a hajdani, híres MÓR helyén épült, Ecuador legelőkelőbb városa. Magas kultúréletükre büszkék Cuenca lakói. Az őslakosság azonban ma is egyszerűen MORLCOS-nak nevezi magát, azaz MÓRLAKÓ-nak, azaz móri lakosnak.

5. Rejtélyes, magyar nyelvű törzsek

A Saraguro törzs-mely bár szerepel krónikáinkban, ennek ellenére mégsem található meg teljes bizonyossággal a Kárpát-medencében - ma is nagycsaládként éli életét Ecuadorban. A Santo Domingo de les Colorados közelében élő „vörös indiánok” nyelve ősmagyar volt, amelyet ma is beszélnek.

A kolumbiai határ közelében, a Santiago folyó felső folyásánál, az Onzole és Cayapas folyók közén élő „cayapas” törzs nyelve szintén ősmagyar nyelv, amit ma is beszélnek. A Keleti Kordillerákon túli ősréngetegben (Amazonia) lakó törzsek is megtartották ősmagyar nyelvüket, bár a spanyol hódítók önkénye elől menekülve le kellett mondaniuk sok kulturvívmányukról, hogy függetlenségüket megőrizhessék.

Nagyon könnyű lesz megállapítani a magyarországi törzsek és nagycsaládok eredetét, mivel bölcs előrelátással úgy válogatták össze az áttelepítendő családokat, hogy minden egyes családnak csak egy részét vitték át, hogy az őshazában a családfa ki ne vesszen.

Móricz sohasem használja a „hungaro” kifejezést, ami spanyolul magyart jelent, mindenkor magyarnak írja és mondja. Ez úgy belevésődött az ecuadoriakba, hogy egy alkalommal két úr kereste fel, hogy eldöntse a köztük felmerült vitát. „Kérem - mondta az egyik - képzelje el, hogy ez az úr azt meri állítani, hogy a hungarok azonosak a magyarokkal. Még több sem kellene, hogy a hungarokat, a világ legnagyobb népével, a magyarral összekeverjék! Tessék csak elképzelni!” „Kérem - szólt a másik - én nem állítottam azt, hogy azonosak, mert ez képtelenség. Én csak azt mondtam, hogy úgy tudom, valami köztük mégis csak van a hungaroknak és a magyaroknak egymáshoz.”

6. A KÉT-ŐS királyság népéhez

Amikor 1966. augusztusában a quitói rádió hullámain Móricz beszédet intézett a KÉT-ŐS királyság népéhez, kérte az ősi föld népét, hogy ne haragudják a magyarságra, hogy ilyen sokáig nem tért vissza az őshazába, „de higgyétek el - mondta -, hogy ugyanúgy, mint Ti, édes testvéreim, mi is nagyon sokat szenvedtünk a Habsburgok vére terrorja alatt. Ma már tudom, hogy ti mireánk vártatok és helyettünk a spanyol hódítók önkénye jött. Az átvészelt sötét évszázadok elmosták az ide, az őshazába vezető utat, de lélekben mindig és mindenütt titeket kerestünk.” Quito város kultúrigazgatója a megindultságtól fátyolozott hangon vette át a szót és a rádió személyzete könnyes szemmel hallgatta hosszú méltatását. Amikor Móricz távozni akart, akkor vette észre, hogy az adás közben tömeg gyűlt össze és mindenki tudni akarta, hogy vannak-e rokonai és hol élnek. Napokkal később Móriczot egy rögtönzött bizottság kereste fel, amely a rádió személyzetéből tevődött össze és arról értesítette, hogy a spanyolok kérték a kormányt, hogy Móricz többet ne beszélhessen a néphez.

A kis bizottság pedig azért jött, hogy felkérjék, hogy megint a rádión keresztül intézzen Móricz lelkesítő szöveget, mert ők tovább már nem tűrik a spanyolok önkényét. Móricz ennek a lelkes kis csoportnak nehezen tudta megmagyarázni, hogy még nem érkezett el az idő arra, hogy ezt megtehesse.

7. A konkvisztádorok (erőszakos hódítók) utódai

Móriczot később egy napon, egy nagyon előkelő és dúsgazdag konkvisztádor utód, tárgyalásra hívta meg. A tárgyalásuk három napon át tartott. Ez idő alatt Móricz csak arra szorítkozott, hogy őt, kutatásaiban csak a tiszta tudomány érdekli. A spanyol konkvisztádorok, ma már nagyon előkelő, utódját *végül is elhagyta a türelme, és azt mondta, nem tudja elképzelni, hogy a magyarság egyszerűen lemondjon őseinek földjéről.*

„Egyébként Ön jól tudja - mondta -, hogy Ázsiának számtalan nép testvére a magyarnak és azt is tudja, hogy ez mit jelent!” Móricz ellenvetésére, hogy őt tisztán a tudományos kérdés érdekli, kijelentette, hogy „nem lehetséges, hogy egy nép kimondja saját maga halálos ítéletét. Az a nép ugyanis, amely csak azért keresi múltját, hogy azt megismerje, az a nép meghalt. Én ezt nem tudom feltételezni Önökről.” Előtte az íróasztalon egy nagy pecsétes boríték feküdt, a spanyol külügyminisztérium bélyegzőjével ellátva. Tartalma sejthető.

A későbbiek folyamán Móricz több ajánlatot kapott, amelyeket személyére nézve méltatlannak talált és visszautasított. Az ajánlatok lényege az volt, hogy hagyja abba a kutatásait. **Egy földbirtokos csoport azt ajánlotta, hogy azokat a birtokokat, amelyekre szerintük igényt tarthat Móricz, „visszaadják” neki, azzal a feltétellel, hogy mindenről hallgat és több magyar kutató nem jön ide.** Ezek a földek azok, amelyek a Móri-urcu, azaz a Móri-Úr-Kő közelében vannak. Ahogy a korábbiakat, ezeket az ajánlatokat is visszautasította Móricz. Ezek után Móricz arról is értesült, hogy az egyik összejövetelel felmerült a gondolat, hogy Móriczot el kellene tenni láb alól, hogy ne tudjon többé zavarogni. Ez ellen, állítólag, egyesek azzal érveltek, hogy Móricznak nagy sajtója van, másrészt egy esetleges gyilkosság ráterelné Ecuadorra a magyarok figyelmét. Ezenkívül az őslakosság körében, a törzseknél, Móricznak az ily módon való eltüntetése, kiszámíthatatlan következményekkel járna. A legnyomósabb érv talán az volt, hogy Móricz ezentúl egy nagy kaliberű colttal járt, s bárki megtapasztalhatta volna, hogy milyen gyorsan használni is tudja azt.

8. Jugoszláv(!) indiánok

Egy ízben, egy Loja tartománybeli gazdag földbirtokos kereste fel Móriczot Guayaquilben és közölte vele, hogy ő sokkal hamarabb rájött arra, hogy az indiánok Európabeliek, de a nyelvük nem magyar, ahogy Móricz állítja, hanem jugoszláv nyelv. Tulajdonképpen azért jött, hogy ezt a felfedezést hivatalosan is bejelentse. Móricz kérdésére, hogy hogyan jutott erre a következtetésre, elmondta, hogy a II. világháború után jött egy jugoszláviai munkás, akit ő a birtokán alkalmazott. Ez az ember mind a mai napig nem tanult meg spanyolul, de az első naptól kezdve kitűnően megértette magát a birtokon dolgozó őslakosokkal (indiánokkal), akiknek a nyelvét ő nem érti. Ebből tehát ő már régen megállapította, hogy az indiánok nyelve jugoszláv nyelv. Amikor arról értesült, hogy Móricz bejelentette a maga felfedezését, elhatározta, hogy ugyanezt fogja cselekedni, miután tisztázta, hogy az indiánok ugyan európaiak, de nem magyarok, hanem jugoszlávok. Móricz kérdésére, hogyan hívják azt az embert, a birtokos azt válaszolt, hogy KOVÁCS a neve. Móricz erre azt neki, hogy a Kovács spanyolul Herrero-t jelent, azaz kovácmesterséget. Kovács pedig nem (a nem létező) jugoszláv nyelven, hanem magyarul beszél az itteni testvéreivel. A meglepődött birtokos kijelentette, hogy lemond a „felfedezéséről”, mert - úgymond - ha Móricz még azt is tudja, hogy a „kovács” spanyolul mit jelent, akkor nyilván tudósnak kell lennie. Rajta kívül ezt más nem tudta és ő is a Kovácstól tudta meg, aki ma is vígan él őshazabeli testvéreivel, spanyolul szinte semmit sem tud és a foglalkozása is kovács.

9. Csizmadia István, a tisztavérű indián

Ugyancsak Guayaquilben történt, hogy Alejandro Castro Benitez, El Oro tartománybeli ültetvényes felkereste Móriczot, és azt mondta neki: „Kérem, itt van ez az úr. Nagyon szeretném hallani Önöket magyarul beszélni, mert szeretném tudni, hogy Ön tényleg tud-e magyarul!” Móricz meglepődve kérde a másik férfitől, hogy magyar-e? „Igen, Csizmadia István vagyok.” Erre olyan beszélgetés indult meg köztük, ami ilyen alkalmakkor szokott két idegenbe szakadt honfitárs között. A beszélgetést Benitez szakította félbe azzal, hogy meggyőződött, hogy Móricz tényleg beszél magyarul. Majd közölte Csizmadiával Móricz felfedezését, hogy az ecuadori

indiánok magyarok, azaz a magyarság testvérei és még mai is vannak olyan törzsek köztük, akik magyarul beszélnek. Közben felsorolt néhány földrajzi nevet is, mire Csizmadia István elrohant. Benitez elmondta Móricznak, hogy Csizmadia az egyik legkiválóbb szakember Ecuadorban, az ő birtokán dolgozik, mint gépészmérnök. Igen nagy hangú ember és őt is naponta mindenféle vad indiánnak szokta nevezni. „Most azonban visszavágtam neki - tette hozzá - mert nem én vagyok az indián, hanem a büszke magyar, Csizmadia István!” Kis idő múlva visszazárguldott Csizmadia is, aki a megdöbbenéstől felindulva megragadta Móricz karját és hadonászva mondta: *„Ez az őshaza! Most látom csak! Eddig vak voltam! Itt minden magyar, mindennek magyar neve van! Én marha, hogy eddig erre nem jöttem rá! Mekkora felfedezést szalasztottam el!”* Ekkor Benitez megkérdezte Csizmadiától, hogy kettejük közül ki az indián? *„Én Csizmadia István, én vagyok a tisztavérű indián! Benitez, maga csak félvér! Érti? Félvér! Mesztić! A tiszta én vagyok!”* Ezek után Benitez végleg lemondott arról, hogy Csizmadiával szembe neki valaha is igaza lehessen.

AZ IGAZSÁG

Az igazság előbb-utóbb kiderül. Ez történt 1965. júniusában, amikor Móricz János megtalálta a magyarság őshazáját. Azt az őshazát, amelyet a spanyol korona, a Habsburg-ház és mások is igyekeztek eltüntetni, hogy a magyarság soha ne ismerhesse meg őseinek dicső múltját.

KÉT-ŐS KIRÁLYSÁG

Nagyon kevés hiteles adat áll rendelkezésünkre a spanyol hódoltság korából, annak ellenére, hogy Benalcazar konkvisztádor idejében, amikor 1533-ban Kitót vére harcok árán elfoglalta, ott még mindenki az ősmagyar nyelvet beszélte.

Hatalmas munkák jelentek meg az Inkák tündöklő birodalmáról, s a krónikások és utazók, akik az „Újvilág” minden zugát bejárták, megírták és megénekelték a hódítás legapróbb részleteit is. Csak a Kitói Királyságról hallgattak. Legfeljebb egy-egy mellékmondatban említik Kis-Kis kemény ellenállását vagy Rumi hős harcait. Még feltűnőbb ez a hallgatás, amikor a hajdani ősmagyar királyság területén hosszú évekig lakó fráterek és krónikások csak az Inka birodalmat írják le könyveikben, de egy szóval sem említik a Kitói Királyság létezését.

Az első hírek csak a XVIII. század végén és következő század elején jutnak nyilvánosság elé. Humboldt, a perui Limából 1802. november 25-i levelében a következőket írja Vilmos testvérének: „Riobambai (Ecuador) tartózkodásunk alatt, ahol néhány napot időztünk Carlos de Montufar testvérének lakásán, ki ott a Corregidor, a véletlen által egy nagyon érdekes dolgot fedeztünk fel. Nem tudják, hogy mi volt a kitói provincia helyzete Tupac Yupánki Inka meghódítása előtt, de az indiánok királya Leandro Zapla, aki Lican (Likán) lakik és ahhoz képest, hogy indián, nagyon csiszolt intelligenciával rendelkezik, őriz egy kéziratot, melyet ősei írtak a XVI. században. Ebben le van írva az inkák előtti kornak a története. Ezek a kéziratok Purunay nyelven íródtak. Ez volt hajdan Kitó általános nyelve, de idővel áttértek az inkák nyelvére, a kechuára, s ma már teljesen ismeretlen. Szerencsére Zaplának egy másik őse ezeket az iratokat lefordította spanyol nyelvre.

Mi nagyon érdekes adatokat jegyeztünk ki belőle, különösen arra az emlékezetes korra vonatkozólag, amikor kitört a Nevado del Altar-nak nevezett vulkán. Ez a világ legmagasabb hegye kellett, hogy legyen egykor. Az indiánok úgy hívták Capac Urcu (Apa-úr-kő), a Hegyek Atyja. Akkor uralkodott az utolsó szabad király Licán. A papok megjósolták, hogy ez a csapás okozza majd a királyság vesztét, s úgy mondták: A világ képe megváltozik, és más istenek fogják a mieinket elűzni, ne szálljunk szembe a végzettel. Bekövetkezett. A peruiak bevezették a Napkultuszt abban az országban. A vulkán működése hét évig tartott és a zaplai kézirat szerint a földeső olyan erős volt, hogy hét évig tartott az éjszaka Licán.” (Hamy: Lettres americaias d' Alexandre de Humboldt, Paris, 1904. 134-134.o.)

JUAN DE VELASCO (1727-1792)

Velasco 1727-ben Riobambában (Ecuador) született. Jezsuita pap, aki a rend kiűzése után soha nem tér vissza Amerikába. Olaszországban (Faenza) telepedik le, ahol megírja a Kitói Királyság történetét. Végrendeletében úgy rendelkezik, hogy kéziratát adják át az első előkelő kitóinak, aki majd Olaszországba érkezik. Ezt a rendelkezést P. Davalos teljesíti és átadja a kéziratot Don Modesto Larreának.

A könyv első ismertetése 1837-ben jelent meg. 1840-ben egy párizsi kiadó folytatásokban kezdte közölni a művet, de az első hatvan oldal megjelenése után azt közlik, hogy bár meggyőződésük ellenére, de a nagy nyomás miatt, félbeszakítják a megjelenést.

Remélik, hogy majd esetleg másnak nagyobb szerencséje lesz, és a világ megismerheti ezt az amerikai földrészre vonatkozó fontos őstörténeti munkát. Az eredeti kézirat örököse, engedve az akkori ecuadori elnök kérésének, átadta a művet a Nemzeti Könyvtárnak, azzal a kikötéssel, hogy ha a kézirat egyetlen percre is elhagyná a könyvtárat annak minden joga visszaszáll az adományozóra, vagy örököseire. Az átadást követő napon az akkori kormány elnöke, Gabriel Garcia Moreno bement a Könyvtárba, magához vette a könyvet. Először hazavitte, majd később átadta a jezsuitáknak, akik titokban őrizték, majd kicsempészték a spanyolországi Chmartin de las Rosas-ba. Azóta a spanyolok „nagylelkűen” kiadtak Ecuadornak egy kópiát az eredeti könyvről. Azonban, ahogy ez már lenni szokott, ezt is meghamisították, átírták. Az eredeti helységneveket és királylistákat „átspanyolosították”, megváltoztatták. Az eredetit soha senkinek nem mutatták meg. Ezt is, mint sok más magyar őstörténeti okmányt, Spanyolország legtítkosabb levéltárában őrzik.

Ennek ellenére mégis közlök részleteket a műből, mert így meghamisítva is sok olyan érdekes adatot tartalmaz az ősrégi Kut-us (Két-ős) magyar királyságról. Valesco a Kitói Királyság történetét négy részre osztja:

1. Az általános vízözöntől - Kr.u. 1000-ig, amikor is a királyságot a Kara Scyrik hódítják meg.
2. A hódítástól kb. 1500-ig, Huayna Capac hódításáig.
3. Az ezt követő 46 év, a spanyolok megjelenéséig.
4. A perui polgárháborúk ideje.

A VILÁG KÖZEPE

„Az ősi Kitus királyság az egyenlítő alatt van, az első fok magasságától a második fokig, a 80 és 82 párisi hosszúsági fokok között, mely terület négyszöget képez: Keletről - Nyugatra 50 mérföld. Az ország legnagyobb része hegyvidék; az Andok két hegylánca között van. Éghajlata a legkedvezőbb az összes termények számára. Ezt népesítette be a legrégebbi őskorban a Kitus nemzet. Nem tudjuk, hogy a törzseket miként hívták. A régi időkben nem ismerték az o hangot és helyette mindig az u-t használták. Az o hang használatát a Kara Scyrik vezették be. A királyságnak több mint negyven tartománya volt. Neveik nagy részét sajnos elírták. A tartományok közül 33 nevet ismerünk, ezek a következők: Aloa, Alossi, Calacali, Cansacoto, Chillo, Chillogalli, Cinocoto, Cotocollá, Cumbaya, Galea, Guapule, Guayllabamba, Langasi, Lloa, Lulubamba, Machaci, Malchingi, Mindo, Nono, Perucho, Pifo, Pintag, Pumasqui, Puembo, Puellaró, Quinchi, Salgolqui, Tubaco, Turbamba, Uyubichu, Yaraqui, Ychumamba, Zambiza. A boltíves építkezést ismerték a Karák. Egyik temetkezési módjuk a halomtemetkezés volt. Az elhunytal együtt temették el kedves holmiját és fegyvereit. A havi és évi szertartást a halmon tartották. Ez mindig halotti torral járt. Kitűnően kezelték az összes fegyvereket: buzogányt, kopját, parittyát, gerelyt, íjat, fokost és valóságos mesterei voltak a hajító fegyvereknek. Rangjelzésük: egy toll a fegyverforgatóké, két toll a nemességé, nagy smaragd a forgóban a Scyrit és a királyt illette meg. Az örökösödés a leányág kizárásával, kizárólagosan férfiágon történt. Ezek hiányában az unokatestvérek örökölték anyai ágon. A scyri hatalmát a királyság nagyjainak a tanácsa szabályozta. A Nap-templom a Penecillo magaslatán állt, négyszög alakú volt és csiszolt kőből készült. Bejáratánál két hatalmas oszlop állt. A keletre néző ajtón át a nap első sugarai beragyogták a tömör aranyból készült Nap mását. Templomuk nem volt túldíszítve, de arányos és szép kivitelezése lenyűgöző volt. A templom körül 12 kisebb oszlop jelentette a 12 hónapot. A magasan álló templomépítmény egyben csillagvizsgáló céljait is szolgálta. A scyri királyok híres csillagászok voltak. Templomi szertartásaiknál csak balzsamot, tömjént és virágot használtak és áldozataik ártatlanok, vértelenek voltak. Az egyházi főméltóság független volt az államhatalomtól, nem úgy mint az Inka birodalomban, ahol a főpapi és királyi méltóságot egy személy, az Inka töltötte be. A gömb alakú, sokablakos Hold-templomban elhelyezett ezüst Holdra állandóan besütött a holdvilág. Mennyezetét kék szöttes borította, melyen az égbolt ezüst csillagai ragyogtak.

Amikor Huayna Capac 1487-ben elindult a Kitói királyság meghódítására, a legkeményebb ellenállásra talált. A harc hosszú volt és sok véráldozatot követelt. Ott esett el a harcmezőn Scyri, a király is. Ez könnyítette meg Huayna győzelmét. Amikor Huayna Capac, az Inka győztesként bevonult Kitóba, így kiáltott fel: ***Hisz itt mindenki a mi nyelvünket beszéli; itt minden hegy, orom, tó és folyó a mi nyelvünkön van elnevezve!***

A győztes Huayna Capac feleségül vette az elesett Scyri, a király gyönyörű szép húsz éves leányát, Kácáhát. A fényes esküvői ünnepen Huayna Capac föltette a két toll mellé a Scyrik nagy smaragd forgóját és kijelentette, hogy a két királyságnak közös az eredete. Ekkor megindult az Inka birodalom utolsó, egyben legfényesebb korszaka. Uralkodása 38 évig tartott. Halálán úgy rendelkezett, hogy a Kitói Királyságot a Kácha királynőtől származó Atahualpa, a Kuzkoi Királyságot fia, Huascar kapja.” (Historia del Antiguo Reino de Quito: Historia Natural: I. köt. 270. o. Historia Antiqua: II. köt. 279. o. Historia Moderna: III. köt. 335. o. Quito - Ecuador: második kiadás 1927, 3. kiadás 1946)

RÖVID HÍREK

Amikor Huayna Capac (Vajna Apa) bevonult Kitóba és elhangzott híres felkiáltása: „Hisz itt mindenki a mi nyelvünket beszéli, minden hegy, orom, tó és folyó a mi nyelvünkön van elnevezve”, azért történt, mert a Két-Ős Királyság területén mindenki magyarul beszélt. Ugyanakkor az Inka birodalomban csak az uralkodók, a főnemesség és a főpapság beszélt magyarul. A nép részére a kecsua nyelvet általánosították. A nyelvészek az Inka uralkodók magyar nyelvét Chimu-nyelvnek, vagy az Inkák titkos nyelvének nevezik. A csatában elesett Scyri, a király gyönyörű szép húsz éves lánya. Kácha valójában Káta, vagy Kata volt. Huayna Capac nagyon jól tudta, hogy a legősibb időkből származó Két-Ős nemzetségből származtak az Inka uralkodók is. Ezért a Két-Ős királyságot nagy tiszteletben tartotta és halálakor visszaállította a királyságot, melyet a szép Kátától született fiának, Atahualpának adott, míg a Kuzko-i birodalmat Huascar (Vaskar) fia örökölte. A hajdani Két-Ős királyság, a mai Ecuador lakossága ma is büszkén vallja, hogy az ő hazája a világ közepén van, mint ahogy minden magyar falu a magáénak tudja: „Az én falum a világ közepe.”

A kitói rádió minden műsorszünetben bemondja: „*Itt a kitói rádió sugároz a világ közepéről.*” Huayna Capac csak akkor tette fel a két toll mellé a smaragd forgót, amikor a világ legősibb királyságának a trónját elfoglalta és így a Scyrikirályok smaragd forgójának, mint a Két-Ős királyság ősi jelvényének a használatára is jogosult. Amerika ősnyelve magyar volt.

TURUL PUSZTA

Az ősmagyar Két-Ős királyság területén van Turubamba. Ezt a földrajzi nevet, mint minden más, a spanyol-inkvizitor (főleg jezsuita!) történelemhamisítók teljesen kiforgatták és megváltoztatták. A régi okiratokon még mint PUXA szerepel. A spanyolok csináltak az erószakos nyelvcsere idején a magyar pusztából pamba, bamba vagy pampa-t. Valóságos neve nem Turubamba, hanem TURU-PUXA azaz turul-puszta volt. A régi feljegyzéseken sűrűn szerepel a Béla, mint név és mint tisztség. A Bélából csináltak a spanyolok Buala-t, Zela-t stb. Tampusnak nevezték az inkák birodalmában azokat a helyeket, ahol a birodalmi utakon és bizonyos távolságokra elhelyezve a hadsereg részére pihenő és utánpótlási célokra szolgáló épületesoport volt, melyekben hadiszerek és élelmiszerek voltak elraktározva. Ezt mi a mi nyelvünkön támpontnak nevezzük. Ebből a Tampus = Támpontból csináltak a spanyolok „tambo”-t.

Ó-MÁRIA SIRALOM ... ÉS MÉG MIT?

1922-ben, amikor az Ó-magyar Mária Siralom előkerült, arra gondoltak, hogy valamelyik jámbor szerzetes, aki a magyar nyelvet nem ismerte, valami barbár írásnak nézte és hithű jámborsággal kivakarta a szent könyvből. A kivakart és kitépett ó-magyar írások rejtélye is az ősmagyar földön oldódott meg, amikor Móricz János kutatásai során egy olyan íráshoz jutott, melyet egy spanyol szerzetes írt azokról a „jámbor” szerzetesekről, akik az összes levéltárat átkutatták, hogy kivakarjanak vagy kitépjenek minden olyan írásemléket, mely a spanyol birodalomra veszélyes lehet. Mindezt, a spanyol Korona és uralkodók „nagyobb dicsőségére” tették, ahogy a szerzetes írja rendkívül érdekes írásában, melyből az nyilvánvalóvá válik, hogy mindezt a Magyar Szent Korona nevében is tették, mert akkor Carlos uralkodott, aki magyar király és osztrák császár is volt. Tehát nem egy ismeretlen „barbár” írást, hanem az ősrégi magyar írásemlékeket kellett eltüntetnie a Spanyol-Habsburg uralkodó kedvéért, akik tetteikkel bebizonyították, hogy egyedül őket illeti a barbár jelző kultúraromboló és történelemhamisító tetteikért.

AKINEK VAN MIT REJTEGETNI, HALLGAT

Móricz János számtalan sajtókonferencián nyilvánosságra hozta azokat a történelmi hamisításokat, melyeket a spanyol-osztrák ház elkövetett a magyarsággal és a világtörténelemmel szemben. A bűnösök azonban hallgatnak, **és eddig meg sem kísérelték, hogy az ellenük szóló hatalmas bizonyítékanyaggal szembenézzenek.** Móricz többször követelte, hogy Spanyolország közölje azokat a magyar őstörténeti adatokat, amelyeket a legtitkosabb levéltáraiban őriz, mert ellenkező esetben a nem közlés a további hamisítások tényét bizonyítja. Hallgatnak, de titokban mindent elkövetnek, hogy Móricz kutatómunkáját lehetetlenné tegyék. Bolíviának **óslakos elnöke** van, igyekszem követni az ott történőket. Remélem nem válik belőle bábkirály (mint a demokráciában), és népe tényleg magára talál vezetése alatt.

Móricz János úgy olvastam meghalt. Nyugodjék békében. Meghalt a barlangok titkainak helyi ismerője is. Olvastam egy skót eredetű kutatóról aki ismerte Móriczot és aki állítólag most már könyveket is kiadatott a talált kincsről. Magyar kutató el nem olvasta még őket. Ha tényleg magyarul olvashatók, jó lenne kiolvasva és nem lefordítva, megfejtve megtudni mi is írtak rá. Ilyenről nem tudok, de még utána nézek. Nem tudom ki védheti meg a kincseket hogy ne váljon 'gyűjtők' martalékává és el ne tűnjön újra mint 'megfejthetetlen régiség' mint annyi más 'veszélyes' emlék. Gobe Folk Portál Forum Index - Ósmagyar történelem

<http://www.gobeportal.gobeshop.com/index.php>

Forrás: <http://www.bagolykonyvkottabolt.hu/modules.php?name=News&file=article&sid=336>

A www.eletbaratikor.hu stábja a www.kincseslada.hu-t ajánlja az érdeklődő figyelmébe, ahol kapcsolódó témában izgalmas dokumentációkat képeket, információkat talál.